

Les sortides

Records d'una estada a la Vall Ferrera

Per Carles Busquets

Se'n diu "campament social"; organitza: "Colla Excursionista"; lloc Vall Ferrera, components: nou.

La situació geogràfica del campament ens permet preparar "a priori" —com deia Kant— un croquis del que esperem siguin aquests dies de vacances.

Un dels plans que formen la Vall Ferrera s'anomena Pla de Boet. Aquest és el Pla que acull al campament cassanenc.

Tot està en marxa: les tendes ja s'han muntat, l'intendència també —molt important en ocasions com aquestes—, un immens foc fa estona que dóna escalfor als nostres enfredolits cossos, i el sopar a punt de solfa... Sopem aviat, el viatge ens ha fatigat i demà hem d'estar en plenitud de condicions. Com no, el nostre primer objectiu no pot ser altre que la Pica —únic "tresmil" que ens envolta—. Poca gresca, una mica de xerrada per part dels "tècnics", i a dormir amb la típica preocupació de qualsevol excursionista: el temps.

Ens llevem d'hora, i com era d'esperar el temps no ens acompanya; i dins la boira espessa només se sent el groixut só d'algunes paraules rabioses.

Canvien el pla del dia. Nou objectiu: el Monteixo. El fet de que aquesta muntanya no superi la barrera dels "tresmil" no significa que sigui fàcil d'assolir-la.

Emprenem la marxa borejant el Pla d'Arcalis, i per una tartera amb molta pendent ens dirigim al Coll del Clot de l'Olla. L'intenció és, a partir del coll i carenant, fer el pic de Gerri i després el de Noris. Finalment, i des de Noris pu-

jar al Monteixo; pel que tenim dues opcions: primera, seguir la carena; segona, fer un flaqueix i enfilar el cim per la cara sud.

A dalt del coll portem ja unes quantes hores de suor i de camí, i per si quedés algú que no estés renyit amb el temps, ara té l'oportunitat de fer-ho: enfront nostre dissipa la boira.

Caminem mirant el pic de Gerri. No es massa fatigós ja que el desnivell no és gaire pronunciat. Seguim cap a Noris. Sense deixar la carena. Ara sí que comença a enfilar! Ja n'hi ha algunes (mai millor dit) ressagades. Al fi aconseguim plantar-nos dalt d'alt de Noris, front a front amb el nostre rival d'avui. Què fem? (Tenim dues opcions). Optem pel flaqueix, ja que la carena és molt abrupte i el desnivell molt pronunciat.

Després de sis hores de camí, les cames comencen a fer figa, i cada cop costa més enfilar-se. Però, evidentment, no podem dei-

xar-nos vèncer, i mig llessats, mig refets per la victòria, assolim el pic del Monteixo. A dalt, menjar, descans —poc—, gresca —poca—, i avall que apreta el fred i el cel torna a tapar-se. El camí de baixada és diferent: agafem pel dret una tartera situada entre el Noris i el Monteixo. Aquesta tartera ens porta a l'estany d'Eixeus, i d'aquí, per mig de bosc i pluja, al campament.

Mentre sopem, al nostre cap només una idea: la Pica. Definitivament decidim atacar la Pica demà, faci el temps que faci, ja que segons les prediccions cada cop tenim menys opció al bon temps.

En posar-nos dins el sac, el silenci que envolta l'ambient delata el pensament dels excursionistes: demà una forta, la Pica.

Avui també és fosc quan ens aixequem. Després d'un got de llet i quatre galetes emprenem la marxa. No hem tingut sort. El temps continua oblidant-se de nosaltres.